PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. gegužės 6 d.*

Byloje T-122/04

Outokumpu Oyj, įsteigta Espe (Suomija),

Luvata Oy, buvusi *Outokumpu Copper Products Oy*, įsteigta Espe,

atstovaujamos baristerio J. Ratliff, advokatų F. Distefano ir J. Luostarinen,

ieškovės,

* Proceso kalba: anglų.

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą É. Gippini Fournier,

atsakovę,

pirma, dėl prašymo panaikinti arba sumažinti ieškovėms pagal 2003 m. gruodžio 16 d. Komisijos sprendimo C (2003) 4820 galutinis dėl [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/E-1/38.240 – Pramoniniai vamzdžiai) 2 straipsnio b punktą skirtą baudą ir, antra, dėl Komisijos priešpriešinio prašymo padidinti minėtą baudą,

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė E. Martins Ribeiro, teisėjai S. Papasavvas ir N. Wahl (pranešėjas),

posėdžio sekretorė C. Kantza, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. kovo 5 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 *Outokumpu Oyj* – biržoje kotiruojama bendrovė, kurios buveinė Espe (Suomija), yra visame pasaulyje veikiančios grupės vadovaujanti bendrovė, visų pirma veikianti pagrindinių metalų, plieno, vario gaminių gamybos ir šių gaminių gamybos technologijų srityse. Faktinių aplinkybių metu *Outokumpu* 100 % valdė *Luvata Oy* (buvusi *Outokumpu Copper Products Oy*), kuri, be kita ko, gamina pramoninius varinius vamzdžius (toliau – *Outokumpu* ir *Luvata* kartu vadinamos *Outokumpu* arba ieškovės).

2 Gavusi *Mueller Industries Inc.* pateiktą informaciją, 2001 m. kovo mėnesį Komisija, iš anksto neįspėjusi, atliko patikrinimus bendrovių *KME Germany AG* (buvusi *KM Europa Metal AG*), *KME France SAS* (buvusi *Tréfimétaux SA*), *KME Italy SpA* (buvusi *Europa Metalli SpA*) (toliau – bendrai vadinamos KME grupė), *Wieland-Werke AG* (toliau – *Wieland*) ir ieškovių patalpose pagal 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties [81] ir [82] straipsnius (OL 13, 1962, p. 204; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 3), 14 straipsnį.

3 2001 m. balandžio 9 d.*Outokumpu* pateikė Komisijai pasiūlymą bendradarbiauti pagal Komisijos pranešimą dėl baudų neskyrimo arba sumažinimo kartelių atvejais (OL C 207, p. 4, toliau – 1996 m. pranešimas dėl bendradarbiavimo). Memorandumą šiuo klausimu ieškovės pateikė 2001 m. gegužės 30 dieną.

4 Atsakydama į 2002 m. liepos mėnesį Komisijos KME grupei ir *Wieland* atsiųstą prašymą pateikti informaciją pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 2 dalį, 2002 m. rugsėjo 30 d.*Wieland* paprašė taikyti 1996 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo.

5 2002 m. spalio 15 d., atsakydama į tą patį prašymą pateikti informaciją, KME grupė taip pat paprašė taikyti minėtą pranešimą jos atžvilgiu.

6 Atlikusi tyrimą, kuris apėmė papildomus patikrinimus *Outokumpu* ir KME grupės patalpose, susitikusi su *Outokumpu*, KME grupės ir *Wieland* atstovais, pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnį išsiuntusi KME grupei ir *Wieland* papildomus prašymus pateikti informaciją, 2003 m. liepos mėnesį Komisija pradėjo pažeidimo tyrimo procedūrą ir priėmė KME grupei, *Wieland* ir *Outokumpu* adresuotą pranešimą apie kaltinimus. Kadangi įmonės, kurioms skirtas pranešimas, atsisakė išsakyti nuomonę, posėdis nebuvo rengiamas.

7 2003 m. gruodžio 16 d. Komisija priėmė sprendimą C(2003) 4820 galutinis dėl [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/E-1/38.240 – Pramoniniai vamzdžiai) (toliau – ginčijamas sprendimas), kurio santrauka buvo paskelbta 2004 m. balandžio 28 d.*Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL L 125, p. 50).

8 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad devintojo dešimtmečio pabaigoje į vamzdžių, naudojamų oro kondicionavimo ir šaldymo sektoriuje, kokybės asociaciją (*Cuproclima Quality Association*, toliau – *Cuproclima*) susivieniję gamintojai, tarp jų ir ieškovės, išplėtė savo bendradarbiavimą, įtraukdami konkurencijos klausimus.

9 *Cuproclima* susirinkimai vyko du kartus per metus ir, išnagrinėjus oficialią dienotvarkę, sudarė progą reguliariai aptarti ir nustatyti kainas bei kitas pramoniniams vamzdžiams taikomas pardavimo sąlygas. Šiuos konkurencijos taisyklėms prieštaraujančius susirinkimus papildė dvišaliai atitinkamų įmonių ryšiai. Atitinkamos įmonės nustatė pramoninių vamzdžių tikslines kainas bei kitas pardavimo sąlygas. Jos derino kainų kėlimą, pasidalijo klientus ir rinkos dalis bei kontroliavo konkurencijai prieštaraujančių susitarimų įgyvendinimą, viena vertus, paskirdamos už rinkas atsakingus asmenis ir, kita vertus, keisdamosi konfidencialia informacija.

10 Ginčijamame sprendime, be kita ko, nustatyta:

„1 straipsnis

Toliau nurodytos įmonės, nurodytais laikotarpiais dalyvaudamos sudarant susitarimus ir derinant veiksmus, kuriais pramoninių vamzdžių sektoriuje buvo nustatomos kainos ir dalinamos rinkos, pažeidė [EB] 81 straipsnio 1 dalį ir nuo 1994 m. sausio 1 d. – EEE susitarimo 53 straipsnio 1 dalį:

a) [*Wieland*] – nuo 1988 m. gegužės 3 d. iki 2001 m. kovo 22 dienos;

b) *Outokumpu* <…> individualiai – nuo 1988 gegužės 3 d. iki 1988 m. gruodžio 30 d. ir kartu su [*Luvata*] – nuo 1988 m. gruodžio 31 d. iki 2001 m. kovo 22 dienos;

c) [*Luvata*] – nuo 1988 m. gruodžio 31 d. iki 2001 m. kovo 22 d. (kartu su *Outokumpu* <…>);

d) [*KME Germany*] individualiai – nuo 1988 m. gegužės 3 d. iki 1995 m. birželio 19 d. ir kartu su [*KME France*] bei [*KME Italy*] – nuo 1995 m. birželio 20 d. iki 2001 m. kovo 22 dienos;

e) [*KME Italy*] kartu su [*KME France*] – nuo 1988 m. gegužės 3 d. iki 1995 m. birželio 19 d. ir kartu su [*KME Germany*] bei [*KME France*] – nuo 1995 m. birželio 20 d. iki 2001 m. kovo 22 dienos;

f) [*KME France*] kartu su [*KME Italy*] – nuo 1988 m. gegužės 3 d. iki 1995 m. birželio 19 d. ir kartu su [*KME Germany*] bei [*KME Italy*] – nuo 1995 m. birželio 20 d. iki 2001 m. kovo 22 dienos.

2 straipsnis

Už 1 straipsnyje nurodytus pažeidimus skiriamos tokios baudos:

a) [*Wieland*] – 20,79 milijono eurų;

b) *Outokumpu* <…> ir [*Luvata*] kartu – 18,13 milijono eurų;

c) [*KME Germany*], [*KME France*] ir [*KME Italy*] kartu – 18,99 milijono eurų;

d) [*KME Germany*] – 10,41 milijono eurų;

e) [*KME Italy*] ir [*KME France*] kartu – 10,41 milijono eurų.“

11 Visų pirma dėl pradinio baudos dydžio nustatymo Komisija nusprendė, kad pažeidimas, kuris iš esmės pasireiškė kainų nustatymu ir rinkos padalijimu, dėl paties savo pobūdžio yra labai sunkus pažeidimas (ginčijamo sprendimo 294 konstatuojamoji dalis).

12 Nustatydama pažeidimo sunkumą Komisija taip pat atsižvelgė į tai, kad kartelis darė poveikį visai Europos ekonominės erdvės (EEE) teritorijai (ginčijamo sprendimo 316 konstatuojamoji dalis). Be to, Komisija išnagrinėjo realų pažeidimo poveikį ir padarė išvadą, kad kartelis „bendrai paveikė rinką“ (ginčijamo sprendimo 314 konstatuojamoji dalis).

13 Galiausiai, nustatydama pažeidimo sunkumą, Komisija atsižvelgė į tai, kad pramoninių varinių vamzdžių rinka yra svarbus sektorius, kurio vertė sudaro 288 milijonus eurų, kiek tai susiję su EEE (ginčijamo sprendimo 318 konstatuojamoji dalis).

14 Atsižvelgusi į visas minėtas aplinkybes, Komisija padarė išvadą, kad nagrinėjamas pažeidimas laikytinas labai sunkiu (ginčijamo sprendimo 320 konstatuojamoji dalis).

15 Antra, Komisija atskirai vertino atitinkamas įmones, siekdama atsižvelgti į kiekvienos jų realų ekonominį pajėgumą padaryti didelės žalos konkurencijai. Šiuo atžvilgiu Komisija pabrėžė, kad EEE turimos pramoninių vamzdžių rinkos dalys skiriasi, t. y. *KME* grupė, EEE rinkos lyderė, užima [*konfidenciali informacija*][1] % rinkos dalį, o ieškovės ir *Wieland* turi atitinkamai [*konfidenciali informacija*] ir 13,4 % rinkos dalis. Atsižvelgiant į šį skirtumą ieškovėms ir *Wieland* skirta pradinė bauda sudaro 33 % *KME* grupei skirtos baudos, t. y. *Outokumpu* ir *Wieland* – po 11,55 milijono eurų, o *KME* grupei – 35 milijonai eurų (ginčijamo sprendimo 322–323 ir 326–328 konstatuojamosios dalys).

16 Trečia, siekdama atsižvelgti į tai, kad turi būti nustatyta tokia bauda, kuri užtikrintų atgrasomąjį poveikį, *Outokumpu* nustatytą pradinę baudą Komisija padidino 50 % iki 17,33 milijono eurų, manydama, jog šios įmonės pasaulinė apyvarta, kuri viršija 5 milijardus eurų, rodo, kad jos dydis ir ekonominis pajėgumas leidžia tai daryti (ginčijamo sprendimo 334 konstatuojamoji dalis).

17 Ketvirta, pažeidimo, kuris tęsėsi nuo 1988 m. gegužės 3 d. iki 2001 m. kovo 22 d., trukmę Komisija įvertino kaip „ilgą“. Todėl, atsižvelgusi į pažeidimo trukmę, Komisija nusprendė, kad atitinkamoms įmonėms nustatytas pradines baudas reikia padidinti 10 % už kiekvienus dalyvavimo kartelyje metus. Taigi ieškovėms nustatyta pradinė bauda buvo padidinta 125 %, ir pagrindinė bauda sudarė 38,98 milijono eurų (ginčijamo sprendimo 338, 342 ir 347 konstatuojamosios dalys).

18 Penkta, dėl sunkinančių aplinkybių *Outokumpu* nustatyta pagrindinė bauda buvo padidinta 50 % atsižvelgiant į pakartotinį pažeidimą, nes jos atžvilgiu jau buvo priimtas 1990 m. liepos 18 d. Komisijos sprendimas 90/417/EAPB, susijęs su [AP] 65 straipsnio

1 — Konfidenciali informacija nepateikiama.

taikymo procedūra dėl Europos plokščių šaltojo valcavimo produktų iš nerūdijančio plieno gamintojų susitarimo ir suderintų veiksmų (OL L 220, p. 28) (ginčijamo sprendimo 354 konstatuojamoji dalis).

19 Šešta, dėl lengvinančių aplinkybių Komisija pažymėjo, kad be *Outokumpu* bendradarbiavimo ji būtų galėjusi įrodyti neteisėto elgesio buvimą tik už ketverių metų laikotarpį, ir dėl to sumažino jai nustatytą pagrindinę baudą 22,22 milijono eurų, kad ši pagrindinė bauda atitiktų tą, kuri būtų skirta už minėtą laikotarpį (ginčijamo sprendimo 386 konstatuojamoji dalis).

20 Septinta, pagal 1996 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo D skyrių Komisija galiausiai sumažino *Outokumpu* baudą 50 %, *Wieland* baudą – 20 % ir KME grupės baudą – 30 % (ginčijamo sprendimo 402, 408 ir 423 konstatuojamosios dalys).

Procesas ir šalių reikalavimai

21 Ši byla buvo pradėta ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2004 m. kovo 29 dieną.

22 Pakeitus Pirmosios instancijos kolegijų sudėtį, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į aštuntąją kolegiją, todėl ši byla buvo paskirta šiai kolegijai.

23 Triplike Komisija paprašė padidinti ieškovėms skirtą baudą dėl to, kad dublike ieškovės ginčijo tam tikras faktines aplinkybes, kurių neginčijo per administracinę procedūrą. Pirmosios instancijos teismas paprašė ieškovių pateikti savo pastabas dėl minėto priešpriešinio prašymo, ieškovės tai padarė per nustatytą terminą.

24 Susipažinęs su teismo posėdžio pranešimu, Pirmosios instancijos teismas nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 straipsnį, paprašė šalių pateikti tam tikrus dokumentus ir pateikė joms klausimus raštu, į kuriuos jos atsakė per nustatytą terminą.

25 Per 2008 m. kovo 5 d. posėdį buvo išklausyti šalių žodinės pastabos ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo žodžiu pateiktus klausimus. Šiame posėdyje ieškovės dar kartą patvirtino, kad, kaip tai jau nurodė savo pastabose dėl pranešimo apie bylą, atsisakyti pagrinde, susijusiame su klaidingu pakartotinio pažeidimo nustatymu, pateiktų dviejų argumentų dėl anksčiau skirtos piniginės baudos svarbos ir Komisijos įgaliojimų nustatyti pakartotinį pažeidimą šioje byloje apribojimo laike.

26 Ieškovės Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti arba sumažinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnio b punkte paskirtą baudą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

27 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— padidinti ieškovėms paskirtą baudą,

— priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

28 2008 m. balandžio 1 d. laiške ieškovės nurodė, kad jos atsisako savo trečiojo pagrindo, susijusio su klaidingu baudos padidinimu 50 % siekiant atgrasomojo poveikio. 2008 m. balandžio 23 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismas remdamasis Procedūros reglamento 62 straipsniu nusprendė atnaujinti žodinę proceso dalį ir pagal Procedūros reglamento 64 straipsnį minėtą laišką pridėjo prie bylos medžiagos. 2008 m. gegužės 5 d. laiške Komisija pateikė savo pastabas dėl minėto atsisakymo.

29 Žodinė proceso dalis baigta 2008 m. birželio 2 dieną.

Dėl teisės

30 Grįsdamos šį ieškinį ieškovės nurodo du ieškinio pagrindus, atitinkamai susijusius su klaidingu baudos padidinimu dėl pakartotinio pažeidimo ir su netinkamu pažeidimo paveiktos rinkos dydžio įvertinimu, apskaičiuojant pradinę baudą.

31 Visų pirma svarbu priminti, kad, viena vertus, iš ginčijamo sprendimo 290–387 konstatuojamųjų dalių matyti, jog baudas už pažeidimą Komisija paskyrė pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir, kita vertus, kad, nors Komisija ginčijamame sprendime tiesiogiai ir nenurodo Baudų nustatymo remiantis Reglamento nr. 17 15 straipsnio 2 dalimi ir [AP] sutarties 65 straipsnio 5 dalimi metodo gairių [Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir [AP] sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gairių] (OL C 9, 1998, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 171, toliau – gairės), akivaizdu, kad baudų dydį ji nustatė taikydama minėtose gairėse įtvirtintą metodą.

32 Nors gairės negali būti laikomos teisės norma, jos nustato elgesio taisyklę, rodančią sektiną praktiką, nuo kurios Komisija konkrečiu atveju negali nukrypti nepateikusi pateisinimo (žr. 2006 m. gegužės 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją*, C-397/03 P, Rink. P. I-4429, 91 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

33 Taigi, kontroliuodamas ginčijamu sprendimu paskirtų baudų teisėtumą, Pirmosios instancijos teismas turi patikrinti, ar Komisija savo diskreciją įgyvendino laikydamasi gairėse įtvirtinto metodo ir tuo atveju, jei jis konstatuotų, kad ji nuo jo nukrypo, įvertinti, ar toks nukrypimas pateisinamas ir tinkamai motyvuotas. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Teisingumo Teismas yra patvirtinęs paties gairių principo ir jose įtvirtinto metodo galiojimą (2005 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 252–255, 266–267, 312 ir 313 punktai).

34 Tai, kad priėmusi gaires Komisija apribojo savo vertinimo laisvę, nėra nesuderinama su esminiais Komisijos diskreciniais įgaliojimais. Gairėse yra įvairių lankstumo elementų, leidžiančių Komisijai įgyvendinti savo diskrecinius įgaliojimus laikantis Reglamento Nr. 17 nuostatų, kaip jas išaiškino Teisingumo Teismas (šio sprendimo 33 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 267 punktas).

35 Be to, tokiais klausimais kaip pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį skiriamos baudos dydžio nustatymas, kur Komisija turi diskreciją, pavyzdžiui, kiek tai susiję su padidinimu už pakartotinį pažeidimą, tokių vertinimų teisėtumo kontrolė apsiriboja tik patikrinimu, ar nėra akivaizdžios vertinimo klaidos (šiuo klausimu žr. 2005 m. liepos 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Scandinavian Airlines System prieš Komisiją*, T-241/01, Rink. p. II-2917, 64 ir 79 punktus).

36 Vis dėlto Komisijos diskrecija ir šiuo atžvilgiu jos nustatytos ribos iš esmės neužkerta kelio Bendrijos teismams neribotai naudotis jiems priklausančia kompetencija (2004 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, Rink. p. II-2501, 538 punktas), kuri jiems suteikia teisę panaikinti, sumažinti ar padidinti Komisijos paskirtą baudą (šiuo klausimu žr. 2007 m. vasario 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 60–62 punktus; 2003 m. spalio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *General Motors Nederland ir Opel Nederland prieš Komisiją*, T-368/00, Rink. p. II-4491, 181 punktą).

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su klaidingu ieškovėms skirtos baudos padidinimu už pakartotinį pažeidimą

Šalių argumentai

37 Ieškovės primena, kad dėl sunkinančių aplinkybių Komisija *Outokumpu* nustatytą pagrindinę baudą padidino 50 % dėl to, kad ši padarė pakartotinį pažeidimą, nes jos atžvilgiu nagrinėta byla dėl nerūdijančio plieno, kurioje priimtas Sprendimas 90/417.

38 Ieškovės mano, kad padidinusi baudą dėl pakartotinio pažeidimo Komisija pažeidė Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį, gaires, EB 253 straipsnyje numatytą pareigą motyvuoti bei bendrą vienodo požiūrio principą. Be to, Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kiek tai susiję su svarbiomis faktinėmis aplinkybėmis. Šiuo atžvilgiu jos pateikia tokius kaltinimus.

39 Pirma, ieškovės teigia, kad nagrinėjamas pažeidimas nėra pakartotinis, nes ankstesnis pažeidimas buvo susijęs su AP sutartimi, o už nagrinėjamą kartelį baudžiama pagal EB sutartį.

40 Antra, ieškovės mano, kad du pažeidimai nėra tos pačios rūšies. Komisija pažeidė gaires bei pakartotinio pažeidimo sąvoką, kaip ji apibrėžta 1999 m. kovo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Thyssen Stahl prieš Komisiją* (T-141/94, Rink. p. II-347), nes nagrinėjo, ar abu pažeidimai yra tos pačios rūšies, atsižvelgdama tik į nagrinėjamo neteisėto elgesio pobūdį (kainų, kvotų nustatymą ir rinkos padalijimą), neatsižvelgdama į kontekstą, kuriame pažeidimai buvo padaryti. Ieškovių teigimu, Komisijos metodas pernelyg formalistinis. Nagrinėdama pakartotinio pažeidimo klausimą, Komisija turėjo atsižvelgti į ypatingas Sprendime 90/417 nustatyto pažeidimo aplinkybes, juo labiau kad iš minėto sprendimo tos aplinkybės aiškiai matyti.

41 Šiuo atžvilgiu ieškovės daro nuorodą į Sprendimą 90/417 ir į Komisijos medžiagą šioje byloje bei į kitus su ja susijusius dokumentus. Anot jų, šios aplinkybės įrodo, kad byla dėl nerūdijančio plieno – tai nesuderintos Komisijos prekybos politikos ir konkurencijos politikos pasekmė. Aptariamoje byloje dėl *Outokumpu* ir visai pramonei Komisijos bei tam tikrų vyriausybių tuo metu daryto spaudimo Bendrijos ir Suomijos prekybos politikos srityje *Outokumpu*„nenoromis“ ir „pažeisdama savo interesus“ prisijungė prie konkurenciją ribojančio susitarimo, neketindama riboti konkurencijos ir manydama, kad jos veiksmai nepažeidžia AP 65 straipsnio.

42 Taigi Sprendime 90/417 nustatytas pažeidimas nebuvo įprastas ir dėl jo Komisija bei nacionalinės valdžios institucijos palaikė ryšius, ieškodamos teisėto sprendimo krizei

plieno sektoriuje įveikti Bendrijos lygmenyje, o šioje byloje nagrinėjamas įprastas pažeidimas, susijęs su tyčiniais veiksmais, atliktais be Komisijos žinios, kuriais ieškovės siekė apsaugoti savo komercinius interesus.

43 Ieškovės taip pat pažymi, kad Komisija, pažeisdama EB 253 straipsnį, tinkamai nepaaiškino priežasties, dėl kurios, nepaisant ypatingų aplinkybių, baudą reikėjo padidinti dėl pakartotinio pažeidimo.

44 Be to, ieškovės tvirtina, jog tai, kad vėliau už Sprendimą 90/417 priimtuose sprendimuose Komisija nedidino kitoms su byla dėl nerūdijančio plieno susijusioms bendrovėms skirtų baudų dėl pakartotinio pažeidimo, patvirtina, kad minėta byla buvo tokia ypatinga, jog nebuvo galima tikėtis, kad ieškovės ją suvokia kaip tinkamą įspėjimą dėl neteisėto elgesio, už kurį skirtos sankcijos ginčijamame sprendime.

45 Ieškovės nurodo, kad bet kuriuo atveju ir atsižvelgiant į ypatingas bylos dėl nerūdijančio plieno aplinkybes šioje byloje nustatytos baudos padidinimas 50 % neproporcingas. Ieškovių nuomone, už pakartotinį netyčinį pažeidimą bauda turėtų būti didinama mažiau. Grįsdamos šį tvirtinimą, ieškovės taip pat remiasi keletu ankstesnių Komisijos sprendimų, kuriuose baudos už pakartotinį pažeidimą buvo padidintos mažiau.

46 Galiausiai, ieškovės teigia, kad tuo, jog nuo sprendimo, kuriuo visiškai neskirta bauda, Komisija perėjo prie sprendimo, kuriuo nustatyta bauda padidinta už pakartotinumą, pažeidžiamas proporcingumo principas.

47 Komisija prašo atmesti šį ieškinio pagrindą. Be to, ji pažymi, kad vienodo požiūrio principo pažeidimą, kiek tai susiję su Komisijos sprendimų priėmimo praktika baudų didinimo už pakartotinį pažeidimą srityje, ieškovės pirmą kartą nurodo dublike ir todėl šis argumentas turi būti pripažintas nepriimtinu.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

48 Visų pirma dėl teiginio, susijusio su motyvavimo stoka, primintina, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką individualaus sprendimo motyvavimas turi taip aiškiai ir vienareikšmiškai išreikšti teisės aktą priėmusios Bendrijos institucijos ketinimus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suvokti priežastis, dėl kurių priemonė priimta, o kompetentingas teismas – atlikti kontrolės funkciją.

49 Būtinybė motyvuoti vertinama atsižvelgiant į atskiro atvejo aplinkybes. Nėra reikalaujama, kad pagrindžiant būtų nurodyti visi reikšmingi faktiniai ir teisės aspektai, nes klausimas, ar jis atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, vertinamas atsižvelgiant ne tik į nagrinėjamo teisės akto tekstą, bet ir į aplinkybes, kurioms esant jis buvo priimtas, bei į visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (žr. 1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

50 Kalbant apie baudų nustatymą už konkurencijos teisės pažeidimus, esminiai formos reikalavimai, kuriems priskiriama pareiga motyvuoti, įvykdyti, kai Komisija savo sprendime nurodo vertinimo elementus, kurie jai leido nustatyti pažeidimo sunkumą ir

trukmę (žr. 2002 m. spalio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375, 463 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

51 Šiuo atveju ginčijamame sprendime Komisija nurodė, kad abu pažeidimai yra tokio paties pobūdžio, nes jie susiję su kvotų ir kainų nustatymu siekiant kontroliuoti gamybą ir pasidalyti rinkas (353 konstatuojamoji dalis). Be to, Komisija nusprendė (352 konstatuojamoji dalis): „Pakartotinis pažeidimas padaromas tada, kai įmonė, kuri jau anksčiau buvo Komisijos sprendimo adresatė kaip pažeidimo šalis, vėliau pripažįstama kalta dėl kito tokio paties pobūdžio pažeidimo padarymo. Tokiu sprendimu siekiama ne tik nurodyti įmonei nutraukti pažeidimą, bet ir įspėti ją bei atgrasyti nuo panašių pažeidimų ateityje, net jei dėl vienos ar kitos priežasties bauda nebuvo skirta“. Konkrečiau kalbant, Komisija pažymėjo (354 konstatuojamoji dalis): „Ta aplinkybė, kad gavusi Komisijos sprendime esantį nurodymą nutraukti pažeidimą nerūdijančio plieno sektoriuje *Outokumpu* ir toliau tęsė pažeidimą pramoninių vamzdžių sektoriuje, aiškiai rodo, jog pirmesnis sprendimas neturėjo pakankamo atgrasomojo poveikio *Outokumpu* elgesiui rinkoje. Taigi šioje byloje būtina padidinti baudą, kad ateityje būtų užtikrintas realus atgrasomasis poveikis“. Todėl Komisija tinkamai motyvavo savo sprendimą padidinti ieškovėms skirtą baudą už pakartotį pažeidimą.

52 Antra, dėl Komisijos nurodyto nepriimtinumo pagrindo svarbu pažymėti, jog pirmajame ieškinio pagrinde ieškovės iš tikrųjų nesirėmė vienodo požiūrio principo pažeidimu.

53 Vis dėlto iš Bendrijos teismų praktikos ir Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio bei Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio išplaukia, kad ieškovė neprivalo nurodyti Sutarties straipsnių ar bendrųjų teisės principų, kuriais remiasi. Pakanka, kad ieškovės išdėstytos faktinės aplinkybės, pagrindai ir reikalavimai

būtų nurodyti ieškinyje, kad Komisija galėtų veiksmingai ginti savo interesus, o Pirmosios instancijos teismas – atlikti kontrolės funkciją (šiuo klausimu žr. 1991 m. gegužės 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Jongen prieš Komisiją*, T-18/90, Rink. p. II-187, 13 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Šiuo atveju šis reikalavimas įvykdytas, nes iš ieškinio matyti, kad ieškovės ginčija joms nustatytos baudos padidinimą 50 % kaip klaidingą visų pirma atsižvelgiant į padidinimo sumas, kurias Komisija taikė už pakartotinį pažeidimą savo ankstesniuose sprendimuose.

54 Todėl visi grindžiant šį pagrindą pateikti kaltinimai pripažintini priimtinais.

55 Trečia, dėl minėto pagrindo pagrįstumo reikia priminti, kad steigiamosios sutartys sukūrė vientisą teisinę sistemą, kurioje AE sutartis yra, o AP sutartis – buvo iki 2002 m. liepos 23 d., *lex specialis*, nukrypstantis nuo *lex generalis*, t. y. EB sutarties (žr. 2001 m. birželio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi prieš Komisiją*, T-6/99, Rink. p. II-1523, 102 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Be to, iš teismų praktikos išplaukia, kad kartelių draudimą numato dvi analogiškos nuostatos, t. y. EB 81 straipsnis ir AP 65 straipsnis, kurios, nors jos ir įtvirtintos dviejose skirtingose sutartyse, grindžiamos identiškomis teisinėmis sąvokomis (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 40 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją* 269, 270 ir 277 punktus,1999 m. kovo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Unimétal prieš Komisiją*, T-145/94, Rink. p. II-585, 248 ir 252 punktus ir 2001 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Krupp Thyssen Stainless ir Acciai speciali Terni prieš Komisiją*, T-45/98 ir T-47/98, Rink. p. II-3757, 181 punktą).

56 Todėl reikia pripažinti, kad Komisijai, remiantis Bendrijos teisės sistemoje jai suteiktais įgaliojimais, sprendimu nustačius, jog įmonė dalyvavo kartelyje, šis sprendimas gali būti pagrindas naujame sprendime pagal Bendrijos teisę vertinant šios įmonės polinkį pažeisti Bendrijos normas kartelių srityje.

57 Šiuo atveju gairėse nenurodyta, kad teiginys, jog nagrinėjami „pakartotini tos pačios rūšies tos pačios įmonės (-ių) pažeidimai“, turi būti suprantamas taip, kad, nustatydama pakartotinį pažeidimą, pagal EB 81 straipsnį Komisija negali atsižvelgti į pažeidimus, kurie nustatyti pagal AP sutartį. Atvirkščiai, iš gairių pavadinimo matyti, kad jos taikomos tiek pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį, tiek ir pagal AP sutarties 65 straipsnio 5 dalį skiriamoms baudoms apskaičiuoti.

58 Kalbant apie argumentą, kad ypatingos ankstesnio pažeidimo aplinkybės neleido Komisijai atsižvelgti į pakartotinį pažeidimą ieškovių atveju, jis atmestinas, nes iš teismų praktikos išplaukia, jog pakartotinio pažeidimo sąvoka tik reikalauja, kad būtų konstatuotas anksčiau padarytas Bendrijos konkurencijos teisės pažeidimas (šio sprendimo 36 punkte minėto Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją* 41 punktas).

59 Tačiau šiuo atveju iš Sprendimo 91/417 1 ir 4 straipsnių aiškiai matyti, kad *Outokumpu* buvo įspėta, jog, sudariusi susitarimus dėl kainų ir pasidalijusi rinką bei klientus su konkurentais, ji pažeidė Bendrijos konkurencijos teisę ir turi susilaikyti nuo tokių veiksmų pakartojimo. Iš ginčijamo sprendimo 1 straipsnio matyti, kad, to nepaisydamos, ieškovės vėliau dalyvavo padarant beveik identišką pažeidimą.

60 Dėl argumento, kad ieškovės buvo diskriminuojamos, palyginti su kitomis įmonėmis, kurioms Sprendimas 90/417 nelaikytas sunkinančia aplinkybe, svarbu pabrėžti, jog vien tai, kad, nustatydama baudos dydį, Komisija savo ankstesniuose sprendimuose yra nusprendusi, kad tam tikri veiksniai nėra sunkinanti aplinkybė, nereiškia, jog vėliau priimtuose sprendimuose jos vertinimas turi būti toks pats (pagal analogiją žr. 2005 m. spalio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, T-38/02, Rink. p. II-4407, 57 punktą).

61 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad konstatuodama pakartotinį ieškovių pažeidimą Komisija nepadarė klaidos.

62 Dėl kaltinimų, susijusių su ginčijamame sprendime taikytu 50 % padidinimu, reikia pažymėti, jog, didindama baudą už pakartotinį pažeidimą, Komisija gali atsižvelgti į rodiklius, kurie patvirtina, kad atitinkamos įmonės linkusios nesilaikyti konkurencijos taisyklių, įskaitant ir laiką, kuris praėjo tarp nagrinėjamų pažeidimų.

63 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad tuo metu, kai buvo priimtas Sprendimas 90/417, t. y. 1990 m. liepos 18 d., ginčijamo sprendimo dalyku esantis kartelis jau buvo prasidėjęs. Taigi, nepaisant to, kad Sprendime 90/417 konstatuotas beveik identiškas ieškovių padarytas konkurencijos taisyklių pažeidimas, jos nusprendė toliau dalyvauti naujame susitarime. Ši aplinkybė savaime pateisina ginčijamame sprendime taikytą baudos padidinimą.

64 Tiesa, ieškovės nurodo kelias Sprendime 90/417 konstatuoto pažeidimo aplinkybes, kurios aiškiai nurodytos minėto sprendimo X skyriaus 12 punkte. Tačiau šios aplinkybės, kurios iš tikrųjų pateisino baudos neskyrimą ieškovėms minėtame sprendime, neatsiejamai susijusios su aptariamu sprendimu ir neturi jokio ryšio su ieškovių polinkiu nesilaikyti konkurencijos taisyklių nuo 1990 m. liepos 18 dienos. Todėl didinant baudą už pakartotinį pažeidimą į jas neturi būti atsižvelgta.

65 Dėl argumento, kad ieškovės buvo diskriminuojamos, palyginti su kitomis įmonėmis, kurioms dėl to, kad buvo konstatuotas pakartotinis pažeidimas, bauda buvo padidinta ne taip griežtai kaip ieškovėms, pabrėžtina, jog, viena vertus, ankstesnė Komisijos

sprendimų priėmimo praktika nėra teisinis pagrindas nustatant baudas konkurencijos srityje (2003 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Michelin prieš Komisiją*, T-203/01, Rink. p. II-4071, 292 punktas) ir, kita vertus, pagal Reglamentą Nr. 17 Komisija, nustatydama baudų dydžius, turi diskreciją, kad skatintų įmones laikytis konkurencijos taisyklių (2004 m. balandžio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją*, T-236/01, T-239/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 ir T-252/01, Rink. p. II-1181, 216 punktas) ir Komisija bet kuriuo metu gali pritaikyti baudų dydį prie šios politikos poreikių (šio sprendimo 33 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 169 punktas).

66 Atsižvelgiant į tai, kas pirmiau pasakyta, padidinusi ieškovėms nustatytą baudą 50 % už pakartotinumą, Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos. Be to, Pirmosios instancijos teismas nemano, kad būtina pakeisti minėtą dydį, įgyvendinant savo neribotą jurisdikciją.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su netinkamu pažeidimo paveikto sektoriaus dydžio įvertinimu apskaičiuojant pradinę baudą

Šalių argumentai

67 Antruoju ieškinio pagrindu ieškovės tvirtina, kad atitinkamą rinką įvertinusi 288 milijonais eurų Komisija pervertino rinkos dydį, o dėl to – pažeidimo sunkumą ir todėl paskyrė pernelyg didelę baudą.

68 Pirmiausia ieškovės pažymi, kad pramoninių vamzdžių rinkoje bendrą gaminių kainą paprastai sudaro vario kaina, kuri grindžiama kaina Londono metalo biržoje (*London Metal Exchange*; toliau – LME), ir gamybos išlaidos, kurios atitinka gamintojo pridėtą vertę (toliau – „gamybos marža“). Pramoninių vamzdžių gamybai reikalingą pirminę žaliavą tiekia arba klientas, arba pats vamzdžių gamintojas, kuris ją įskaičiuoja į visą kainą.

69 Ieškovių nuomone, atitinkamos rinkos dydis svarbus nustatant pradinę baudą. Ieškovės tvirtina, kad šiuo atveju Komisija bent jau pradinę baudą nustatė atsižvelgdama į atitinkamos rinkos dydį.

70 Ieškovės teigia, kad jos, kaip pramoninių vamzdžių gamintojos, neturi jokios įtakos pagrindinės pirminės žaliavos, t. y. vario, kainai, kuri sudaro apie du trečdalius kliento mokamos galutinės kainos. Šiuo atžvilgiu ieškovės primena, kad metalo kainą lemia kiekvieną dieną nustatomos LME kainos ir kad apsirūpindamos šiuo metalu ieškovės tik vadovaujasi pramoninių vamzdžių pirkėjų duotais nurodymais. Taigi metalo kainą nustato patys klientai. Todėl metalo kaina – tai paprasčiausiai klientams perkeliama kainos sandaros eilutė. Dėl šios priežasties realus atitinkamos rinkos ekonominis svoris apsiribojo gamybos marža.

71 Remdamosi tuo, kas pirmiau pasakyta, ieškovės teigia, kad, vertindama paveiktos rinkos dydį, Komisija iš visos nagrinėjamų gaminių kainos turėjo atimti apie du trečdalius ir dėl to pradinė bauda būtų mažesnė. Ieškovės daro išvadą, kad, iš atitinkamos rinkos apyvartos neatėmusi vario kainos, Komisija nepaisė ekonominės rinkos realybės ir nustatė pernelyg didelę pradinę baudą, palyginti su pažeidimo sunkumu.

72 Komisija prašo atmesti ieškinio pagrindą. Be to, triplike Komisija reikalauja, kad ieškovės patikslintų, ar jos ginčija, jog dalyvavo darant pažeidimą, kuris paveikė visą pramoninių vamzdžių sektorių. Komisija tvirtina, kad tokiu atveju ieškinio pagrindas būtų nepriimtinas, nes jis nebuvo nurodytas pareiškiant ieškinį. Be to, Komisija teigia, kad dėl tokio prieštaravimo ji prašytų Pirmosios instancijos teismo padidinti ieškovėms skirtą baudą, nes minėta bauda joms buvo sumažinta 50 % už tai, kad ieškovės, be kita ko, pareiškė neginčijančios faktų, kuriais Komisija grindė savo kaltinimus, teisingumo.

73 Savo rašytinėse pastabose dėl Komisijos prašymo ieškovės tvirtina, jog jos neginčija, kad dalyvavo darant vieną pažeidimą, kuris apėmė rinkos ir klientų pasidalijimą, atitinkamos rinkos lyderio sistemos taikymą bei susitarimus dėl pramoninių vamzdžių tiekimo sąlygų. Be to, jos pripažįsta, kad šis pažeidimas paveikė visą pramoninių vamzdžių sektorių. Tačiau ieškovės pabrėžia, kad pažeidimas neapėmė vario kainos.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

74 Visų pirma reikia pasakyti, kad nėra reikalo spręsti nei dėl Komisijos nurodyto nepriimtinumo pagrindo, nei dėl Komisijos pateikto priešpriešinio prašymo. Savo pastabose dėl Komisijos prašymo ieškovės aiškiai nurodė, kad jos pripažįsta, jog pažeidimas paveikė visą pramoninių vamzdžių rinką.

75 Antra, dėl esmės pirmiausia pabrėžtina, kad gairėse, kurias Komisija taikė ginčijamame sprendime (žr. šio sprendimo 32 punktą), įtvirtintas metodas atitinka bendrą logiką, pagal kurią bendra pradinė baudos suma, nustatoma atsižvelgiant į pažeidimo sunkumą, apskaičiuojama atsižvelgiant į pažeidimo pobūdį, įtaką rinkai, jeigu ji gali būti įvertinta, ir atitinkamos geografinės rinkos dydį (gairių 1 punkto A dalies pirma pastraipa). Po to bendra pradinė baudos suma kiekvieno dalyvio atveju individualizuojama atsižvelgiant į jo dydį.

76 Be to, nustatydama pradinį baudos dydį Komisija gali, bet neprivalo atsižvelgti į paveiktos rinkos dydį (2006 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BASF prieš Komisiją*, T-15/02, Rink. p. II-497, 134 punktas ir 2006 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Roquette Frères prieš Komisiją*, T-322/01, Rink. p. II-3137, 149 ir 150 punktai).

77 Atsižvelgiant į šią teismų praktiką, aišku, kad ieškovių prielaida, jog atitinkamos rinkos dydis savaime yra lemiamas veiksnys vertinant pažeidimo sunkumą ir kartu nustatant pradinį baudos dydį, nepagrįsta.

78 Tačiau iš ginčijamo sprendimo aiškiai matyti, kad šiuo atveju, vertindama nagrinėjamo pažeidimo sunkumą, Komisija nusprendė atsižvelgti į pramoninių vamzdžių rinkos dydį EEE. Nors, remdamasi pažeidimo pobūdžiu, Komisija jau buvo padariusi išvadą, kad minėtas pažeidimas „labai sunkus“ gairių prasme (294 konstatuojamoji dalis), ginčijamame sprendime pažeidimo sunkumą ir kartu bendrą pradinę baudos sumą ji nustatė atsižvelgusi į realų kartelio poveikį rinkai (295–314 konstatuojamosios dalys), į nagrinėjamos geografinės rinkos dydį (315–317 konstatuojamosios dalys) ir į aplinkybę,

kad sektorius, kuriame padarytas pažeidimas, yra didelė rinka, kurios dydis EEE įvertintas 288 milijonais eurų (318 ir 319 konstatuojamosios dalys).

79 Nors, vertinant pažeidimo sunkumą ir bendrą pradinę baudos sumą, atitinkamos rinkos dydis buvo tik viena iš aplinkybių, į kurias Komisija atsižvelgė ginčijamame sprendime, nustatydama minėtą sumą Komisija į šią aplinkybę iš tikrųjų atsižvelgė. Taigi Komisijos tvirtinimas, kad, jei iš apyvartos rinkoje būtų atimta vario kaina, ieškovėms nustatyta pradinė bauda nebūtinai būtų buvusi mažesnė nei 11,55 milijono eurų, turi būti atmestas.

80 Todėl reikia patikrinti, ar vertindama paveiktos rinkos dydį Komisija klaidingai atsižvelgė į vario kainą.

81 Šiuo atžvilgiu ieškovės teigia, kad, pirma, pramoninių vamzdžių gamintojai nekontroliuoja vario kainos, nes ji nustatoma pagal LME, ir, antra, kad būtent patys pramoninių vamzdžių pirkėjai sprendžia, už kokią kainą įsigyti metalą.

82 Vis dėlto konstatuotina, kad nėra jokios pagrįstos priežasties apskaičiuoti apyvartą atitinkamoje rinkoje neatsižvelgiant į tam tikras gamybos išlaidas. Kaip teisingai pažymėjo Komisija, visuose pramonės sektoriuose egzistuoja neišvengiamos galutinio produkto išlaidos, kurių gamintojas negali valdyti, tačiau kurios vis tiek yra esminis visos jo veiklos elementas, todėl nustatant pradinį baudos dydį jos turi būti įtrauktos į

apyvartą (šiuo klausimu žr. 2000 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją*, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ir T-104/95, Rink. p. II-491, 5030 ir 5031 punktus). Aplinkybė, kad vario kaina sudaro didelę pramoninių vamzdžių galutinės kainos dalį ar kad vario kainų svyravimo rizika gerokai didesnė nei kitų pirminių žaliavų, tokios išvados nepaneigia.

83 Todėl darytina išvada, kad, nustatydama atitinkamos rinkos dydį, Komisija teisingai atsižvelgė į vario kainą. Taigi ir antrasis ieškinio pagrindas nepagrįstas.

84 Todėl ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

85 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovės pralaimėjo bylą, jos turi padengti Komisijos bylinėjimosi išlaidas pagal pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš *Outokumpu Oyj* ir *Luvata Oy* bylinėjimosi išlaidas.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Paskelbta 2009 m. gegužės 6 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.